

Adorno zelf zou zich in zekere zin tegen zo'n kwalificatie verzetten, maar de **Negatieve dialectiek** is te beschouwen als zijn filosofisch hoofdwerk en als de summa van zijn denken. Tegelijkertijd biedt het door opzet en schrijfwijze alles eerder dan het samenvattende systeem van zijn denken: omdat het veeleer antisysteem is.

Kernpunt in de argumentatie vormt enerzijds de kritiek op die procedures van het denken die het tot 'identificerend' denken maken - een denken dat neerkomt op de gelijkstelling van begrip en ding; Adorno exploreert juist het door die kritiek vrijkomende gebied van het **niet-identieke**. Anderzijds wil de negativiteit uit de titel verhinderen dat de beweging van de dialectiek in plichtmatige positiviteit omslaat.

In de zeven jaar (van 1959 tot 1966) dat Adorno aan **Negatieve dialectiek** werkte, koesterde hij het boek als zijn 'dickes Kind'.

Theodor W. Adorno (1903-1969), socioloog, componist, musicoloog en bovenal filosoof, was het boegbeeld van de Frankfurter Schule.

Michel van Nieuwstadt vertaalde onder meer de **Dialectiek van de Verlichting** van Max Horkheimer en Theodor W. Adorno.

Negatieve dialectiek is een grandioos en controversieel boek dat een wig drijft tussen de filosofische theorie en haar revolutionaire verwerkelijking in de praktijk. Vanaf het begin van **Negatieve dialectiek** is de inzet hoog: 'Filosofie, die ooit achterhaald leek, blijft in leven omdat het ogenblik van haar verwerkelijking werd verzuimd.'